

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

26. září 2013 *

„Právo společností — Svoboda usazování — Jedenáctá směrnice 89/666/EHS — Zveřejňování účetních dokumentů — Pobočka kapitálové společnosti se sídlem v jiném členském státě — Peněžitá sankce v případě nezveřejnění ve stanovené lhůtě — Právo na účinnou soudní ochranu — Zásada respektování práva na obhajobu — Vhodná, účinná, přiměřená a odrazující povaha sankce“

Ve věci C-418/11,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Oberlandesgericht Innsbruck (Rakousko) ze dne 29. července 2011, došlým Soudnímu dvoru dne 10. srpna 2011, v řízení

Texdata Software GmbH,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení L. Bay Larsen, předseda senátu, J. Malenovský, U. Løhmus (zpravodaj), M. Safjan a A. Prechal, soudci,

generální advokát: P. Mengozzi,

vedoucí soudní kanceláře: M. Aleksejev, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 27. listopadu 2012,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Texdata Software GmbH N. Arnoldem a T. Raubalem, Rechtsanwälte,
- za rakouskou vládu C. Pesendorfer a F. Koppensteinerem, jako zmocněnci,
- za vládu Spojeného království S. Ossowskim, jako zmocněncem
- za Evropskou komisi G. Braunem a K.-P. Wojcikem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 31. ledna 2013,

vydává tento

* Jednací jazyk: němčina.

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 6 odst. 1 a 3 SEU, článků 49 a 54 SFEU, článků 47 a 50 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), čl. 6 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), článku 6 první směrnice Rady 68/151/EHS ze dne 9. března 1968 o koordinaci ochranných opatření, která jsou na ochranu zájmů společníků a třetích osob vyžadována v členských státech od společností ve smyslu čl. 58 druhého pododstavce Smlouvy, za účelem dosažení rovnocennosti těchto opatření (Úř. věst. L 65, s. 8, dále jen „první směrnice“), článku 60a čtvrté směrnice Rady 78/660/EHS ze dne 25. července 1978, založené na čl. 54 odst. 3 písm. g) Smlouvy, o ročních účetních závěrkách některých forem společností (Úř. věst. L 222, s. 11), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/49/ES ze dne 18. června 2009 (Úř. věst. L 164, s. 42, dále jen „čtvrtá směrnice“), jakož i čl. 38 odst. 6 sedmé směrnice Rady 83/349/EHS ze dne 13. června 1983, založené na čl. 54 odst. 3 písm. g) Smlouvy o konsolidovaných účetních závěrkách (Úř. věst. L 193, s. 1, dále jen „sedmá směrnice“).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci žaloby podané společností Texdata Software GmbH (dále jen „Texdata“) směřující ke zpochybnění penále, které Landesgericht Innsbruck (soud prvního stupně v Innsbrucku) uložil uvedené společnosti jako sankci za nesplnění povinnosti předložit roční účetní závěrku k tomuto soudu pověřenému vedením obchodního rejstříku.

Právní rámec

Mezinárodní právo

- 3 Článek 6 EÚLP, nadepsaný „Právo na spravedlivé řízení“, v odstavcích 1 a 2 stanoví:

„1. Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Rozsudek musí být vyhlášen veřejně, avšak tisk a veřejnost mohou být vyloučeny buď po dobu celého, nebo části procesu v zájmu mravnosti, veřejného pořádku nebo národní bezpečnosti v demokratické společnosti nebo když to vyžadují zájmy nezletilých nebo ochrana soukromého života účastníků, anebo v rozsahu považovaném soudem za zcela nezbytný, pokud by, vzhledem ke zvláštním okolnostem, veřejnost řízení mohla být na újmu zájmům spravedlnosti.

2. Každý, kdo je obviněn z trestného činu, se považuje za nevinného, dokud jeho vina nebyla prokázána zákonným způsobem.“

Unijní právo

První směrnice a směrnice 2009/101/ES

- 4 První směrnice byla zrušena směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2009/101/ES ze dne 16. září 2009 o koordinaci ochranných opatření, která jsou na ochranu zájmů společníků a třetích osob vyžadována v členských státech od společností ve smyslu čl. 48 druhého pododstavce Smlouvy, za účelem dosažení rovnocennosti těchto opatření (Úř. věst. L 258, s. 11), s účinností od 21. října 2009.
- 5 Článek 2 písm. f) směrnice 2009/101 stanoví, že členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění povinného zveřejňování týkajícího se společností uvedených v článku 1 této směrnice alespoň účetních dokladů za každé účetní období, které je třeba zveřejnit zejména v souladu se čtvrtou a sedmou směrnicí.

- 6 Článek 7 písm. a) uvedené směrnice, který je formulován stejně jako čl. 6 písm. a) první směrnice, stanoví, že členské státy stanoví přiměřené sankce pro případ nezveřejnění účetních dokladů tak, jak stanoví čl. 2 písm. f) směrnice 2009/101.

Čtvrtá směrnice

- 7 Podle článku 47 čtvrté směrnice řádně schválená roční účetní závěrka se spolu s výroční zprávou a zprávou osoby pověřené ověřením účetní závěrky zveřejňují způsobem stanoveným vnitrostátními právními předpisy v souladu s článkem 3 první směrnice.
- 8 Článek 60a čtvrté směrnice stanoví:

„Členské státy stanoví systém sankcí za porušování vnitrostátních předpisů přijatých k provedení této směrnice a přijmou všechna opatření nezbytná k zajištění jejich uplatňování. Stanovené sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující.“

Jedenáctá směrnice 89/666/EHS

- 9 Jedenáctá směrnice Rady 89/666/EHS ze dne 21. prosince 1989 o zveřejňování poboček vytvořených v členském státě některými formami společností řídicích se právem jiného členského státu (Úř. věst. L 395, s. 36; Zvl. vyd. 17/01, s. 100, dále jen „jedenáctá směrnice“) se vztahuje na pobočky kapitálových společností. První, čtvrtý a devátý bodu odůvodnění této směrnice zní:

„[...] za účelem usnadnění výkonu práva usazování společností uvedených v článku 58 Smlouvy stanoví čl. 54 odst. 3 písm. g) Smlouvy a Obecný program pro odstranění omezení svobody usazování nezbytnost koordinace ochranných opatření požadovaných na společnostech v členských státech na ochranu zájmů jak společníků, tak třetích osob;

[...]

[...] chybějící koordinace, zejména v oblasti zveřejňování, vede v oblasti ochrany společníků a třetích osob k rozdílu mezi společnostmi působícími v jiných členských státech tím, že vytvořily pobočky, a mezi společnostmi, které tam působí na základě založení dceřiných společností;

[...]

[...] vnitrostátní právní předpisy, které ukládají zveřejňování účetních dokumentů týkajících se pobočky, ztratily své opodstatnění poté, co došlo ke koordinaci vnitrostátních právních předpisů v oblasti vypracování, ověřování a zveřejňování účetních dokumentů společností; [...] je proto dostačující zveřejňovat v rejstříku pobočky účetní dokumenty ověřené a zveřejněné společností.“

- 10 Článek 1 odst. 1 a 2 jedenácté směrnice zní následovně:

„1. Listiny a údaje týkající se poboček vytvořených v členském státě společnostmi, které se řídí právem jiného členského státu a na které se vztahuje [první směrnice], jsou zveřejňovány v souladu s článkem 3 uvedené směrnice podle práva členského státu, ve kterém se nachází pobočka.

2. Je-li zveřejňování provedené u pobočky odlišné od zveřejňování u společnosti, je pro operace uskutečněné s pobočkou určující způsob zveřejňování u pobočky.“

- 11 Podle čl. 2 odst. 1 písm. g) ve spojení s článkem 3 jedenácté směrnice se povinnost zveřejňování stanovená v článku 1 této směrnice týká pouze účetních dokumentů společnosti tak, jak byly zejména v souladu se čtvrtou a sedmou směrnicí vypracovány, ověřeny a zveřejněny podle práva členského státu, kterým se řídí společnost.
- 12 Článek 12 této směrnice stanoví, že „členské státy stanoví přiměřené sankce pro případ, že nedojde ke zveřejnění podle článků 1, 2, 3 [...]“

Rakouské právo

- 13 Podle § 277 odst. 1 obchodního zákoníku (Unternehmensgesetzbuch, dRBl 219/1897), ve znění použitelném na věc v původním řízení (dále jen „UGB“), musí zákonní zástupci kapitálových společností předložit soudu pověřenému vedením obchodního rejstříku v sídle společnosti roční účetní závěrky a výroční zprávy a případně zprávu o vedení podniku po jejich ověření valnou hromadou a nejpozději devět měsíců po rozvahovém dni s osvědčením nebo odmítnutím vydat osvědčení nebo s výhradami učiněnými v tomto ohledu.
- 14 Ustanovení § 208a UGB, nadepsané „Zveřejňování poboček zahraničních kapitálových společností“, stanoví, že zástupci poboček zahraničních kapitálových společností mají povinnost zveřejňovat v německém jazyce účetní dokumenty vypracované, ověřené a zveřejněné podle práva použitelného v hlavním sídle společnosti podle § 277, § 281 a § 282 UGB.
- 15 Ustanovení § 283 UGB, nadepsané „Penále“, ve znění průvodního zákona k zákonu o státním rozpočtu na rok 2011 (Budgetbegleitgesetz, BGBl I, 111/2010, dále jen „BBG“), zní takto:

„1. Aniž jsou dotčena obecná ustanovení obchodního práva, členové správní rady nebo likvidátoři jsou povinni ve stanovených lhůtách dodržovat [...] § 277 až § 280, členové dozorčí rady jsou povinni dodržovat § 270 a v případě tuzemské pobočky zahraniční kapitálové společnosti osoby pověřené jejím zastupováním jsou povinny dodržovat § 280a, jinak jim bude soudem uloženo penále ve výši od 700 eur do 3 600 eur. Toto penále musí být uloženo po uplynutí lhůty ke zveřejnění. Jeho uložení se musí opakovat každé dva měsíce, dokud výše uvedené orgány nesplní své povinnosti.

2. Pokud zveřejnění stanovené v odstavci 1 nebylo provedeno k poslednímu dni stanovené lhůty a pokud zveřejnění nebylo doručeno soudu ke dni předcházejícímu přijetí usnesení o uložení penále, je třeba usnesením bez předchozího řízení uložit penále ve výši 700 eur. Od uplatnění takového opatření lze upustit, když nepředvídatelná nebo neodvratitelná událost zabránila orgánu uvedenému v odstavci 1 včas splnit povinnost zveřejnění. V takovém případě, a nedošlo-li dosud ke zveřejnění, se vydání usnesení odloží na dobu čtyř týdnů po pominutí události, která bránila zveřejnění. Usnesení o uložení penále jsou oznámena nebo doručena jako žaloby. Dotčený orgán má čtrnáctidenní lhůtu na podání opravného prostředku proti usnesení o uložení penále, jež má v opačném případě konečnou povahu. Opravný prostředek musí uvádět důvody, které ospravedlňují nesplnění povinností uvedených v odstavci 1. V případě uplynutí lhůty k podání opravného prostředku lze přiznat *restitutio in integrum* [...]. Jestliže je opravný prostředek podán opožděně nebo není odůvodněný, musí být rozhodnutím zamítnut.

3. Včasné podání odůvodněného opravného prostředku vede k nepoužitelnosti usnesení o uložení penále. O uložení penále je třeba rozhodnout v rámci řádného řízení formou rozhodnutí. Jestliže není namístě ukončit řízení, může být uloženo penále ve výši od 700 eur do 3 600 eur bez předchozího varování. Dotčený orgán má možnost podat proti uložení penále opravný prostředek v řádném řízení [...].

4. V případě, že ke zveřejnění nedošlo ani během následujících dvou měsíců po uplynutí posledního dne stanovené lhůty, je třeba uložit další penále ve výši 700 eur. Stejně je nutno postupovat po ukončení každého období dvou měsíců, jestliže nesplnění povinnosti zveřejnění nadále trvá; pokud je proti tomuto uložení penále podán opravný prostředek, musí být rozhodnutí o uložení penále zveřejněno.

[...]

6. Penále musí být rovněž vymáháno tehdy, jestliže osoby, jimž byla uložena sankce, splnily svou povinnost nebo jestliže se splnění této povinnosti stalo nemožným.

7. Povinnosti, které jsou uloženy zákonným zástupcům podle [...] § 277 až § 280a, se týkají také společnosti. Pokud společnost nesplní tyto povinnosti prostřednictvím svých orgánů, musí se jí samé současně uložit platba penále, přičemž odstavce 1 až 6 se použijí obdobně.“

- 16 Ze spisu předloženého Soudnímu dvoru vyplývá, že podle přechodných ustanovení přepracovaného § 283 UGB toto ustanovení, ve znění BBG, nabylo účinnosti dne 1. ledna 2011 a bylo možno jej použít pouze na porušení povinnosti, jež nastala po tomto datu. Z vysvětlivek k vládnímu návrhu BBG nicméně vyplývá, že v případě, že povinnost zveřejnění nebyla splněna v období od 1. ledna 2011 do 28. února 2011, řízení o uložení penále bylo možno zahájit nejdříve dne 1. března 2011 a výlučně formou usnesení.

Spor v původním řízení a předběžná otázka

- 17 Společnost Texdata, která je společností s ručením omezeným se sídlem v Německu, navrhuje a uvádí na trh software. Svou činnost vykonává v Rakousku prostřednictvím pobočky zapsané od 4. března 2008 do rakouského obchodního rejstříku jako pobočka společnosti usazené v jiném členském státě.
- 18 Dvěma usneseními ze dne 5. května 2011 uložil Landesgericht Innsbruck podle § 283 odst. 2 UGB, ve znění BBG, uvedené společnosti dvě penále, vždy ve výši 700 eur, jelikož za dvě účetní období ukončená k 31. prosinci 2008 a k 31. prosinci 2009 nepředložila roční účetní závěrky ve stanovené lhůtě, a sice podle přechodných ustanovení k 28. únoru 2011 nebo ke dni předcházejícímu vydání těchto usnesení,
- 19 Dne 23. května 2011 společnost Texdata podala proti uvedeným usnesením k témuž soudu včas dva opravné prostředky. Na podporu těchto opravných prostředků tvrdila, že bez zaslání předchozí výzvy bylo uplatnění sankce za porušení povinnosti zveřejnění uvedené v § 283 UGB, ve znění BBG, protiprávní a že roční účetní závěrky byly ve lhůtách předloženy Amtsgericht Karlsruhe (Německo), jenž má územní působnost vzhledem k sídlu společnosti, a že již po delší dobu byly dostupné u tohoto soudu prostřednictvím elektronického přenosu dat.
- 20 Téhož dne společnost Texdata předložila dotčené roční účetní závěrky Landesgericht Innsbruck, jenž je zapsal do obchodního rejstříku dne 25. a 26. května 2011.
- 21 Dvěma rozhodnutími ze dne 25. května 2011 uvedený soud rozhodl o neuplatnitelnosti usnesení přijatých dne 5. května 2011 z důvodu včasného podání opravných prostředků. S přihlédnutím ke skutečnosti, že sporné roční účetní závěrky byly předloženy po uplynutí stanovené lhůty, však tentýž soud v rámci řádného řízení znovu uložil dvě penále ve stejné výši na základě § 283 odst. 3 a 7 UGB, ve znění BBG.

- 22 Předkládající soud, k němuž společnost Texdata podala odvolání proti uvedeným rozhodnutím, si klade otázku, zda je rakouská právní úprava sankcí vyplývající ze změn zavedených v roce 2011 a stanovící penále, které se okamžitě uloží společnosti, jež opomene příslušnému soudu předložit svou roční účetní závěrku, v souladu s unijním právem.
- 23 Uvedený soud podotýká, že před reformou z roku 2011 byla mezi rakouskými soudy pověřenými vedením obchodního rejstříku zavedena praxe, podle níž při překročení devítiměsíční lhůty stanovené v § 277 a § 283 UGB byla společnosti, která je v prodlení, zaslána neformální výzva, která společnosti poskytla dodatečnou čtyřtýdenní lhůtu. Pokud nesplnění povinnosti přetrvávalo po uplynutí této lhůty, byla pod sankcí penále zaslána druhá výzva k předložení celé roční účetní závěrky ve stanovené lhůtě nebo k prokázání, že tato povinnost se neuplatní. Soudy uložily penále pouze tehdy, pokud tento poslední krok nepřinesl výsledek a nebyla uplatněna žádná překážka výkonu povinnosti zveřejnění.
- 24 Předkládající soud uvádí následující skutečnosti, které považuje za „strukturální nedostatky“ vlastní vnitrostátnímu řízení, a to zaprvé nepřiměřené formální požadavky vyplývající ze zamítnutí opožděných nebo zcela neodůvodněných opravných prostředků a dále ze zákazu předložit nové důvody ve stadiu odvolání, s výjimkou omluvitelného opomenutí, zadruhé absenci záruky nařízení jednání, zatřetí porušení práva na obhajobu vyplývající z nemožnosti předložit vyjádření před uložením penále, začtvrté uplatnění právní domněnky odpovědnosti, jejímž důsledkem je uvalení důkazního břemene na společnost, zapáté nepřiměřené prekluzivní lhůty a neexistence předchozí výzvy, což vede k právní nejistotě společností se sídlem v jiném členském státě, jakož i za šesté skutečnost, že v případě trvajících nesplnění povinnosti může být uloženo nové penále, aniž původní rozhodnutí o penále zakládají překážku věci pravomocně rozsouzené.
- 25 Za těchto podmínek se Oberlandesgericht Innsbruck rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Brání unijní právo, ve znění platném v současné době, především s ohledem na:

- [a)] svobodu usazování podle článků 49 a 54 SFEU;
- [b)] obecnou právní zásadu (čl. 6 odst. 3 SEU) účinné soudní ochrany (zásada efektivity);
- [c)] zásadu respektování práva na obhajobu podle čl. 47 [druhého pododstavce] [Listiny] (čl. 6 odst. 1 SEU) a čl. 6 odst. 2 [EÚLP] (čl. 6. odst. 1 SEU);
- [d)] zásadu *ne bis in idem* podle článku 50 [Listiny] nebo
- [e)] ustanovení týkající se sankcí při postupu zveřejňování podle článku 6 [první směrnice], podle článku 60a [čtvrté směrnice] a podle čl. 38 odst. 6 [sedmé směrnice],

vnitrostátní právní úpravě, která v případě překročení zákonné devítiměsíční lhůty k vypracování a zveřejnění roční účetní závěrky u soudu pověřeného vedením obchodního rejstříku ukládá tomuto soudu, aby společnosti a každému orgánu oprávněnému k zastupování společnosti okamžitě uložil minimální peněžitou pokutu ve výši 700 eur z důvodu, že při nepředložení důkazů, které by prokazovaly opak, nesou za toto opomenutí odpovědnost, a dále aby byla společnosti a každému orgánu oprávněnému k zastupování společnosti okamžitě uložena další minimální peněžitá pokuta ve výši 700 eur pro případ každého dalšího nesplnění povinnosti v nepřetržité délce dvou měsíců, na základě téhož předpokladu odpovědnosti,

- bez předchozí možnosti vyjádřit se k existenci povinnosti zveřejnění a uplatnit případné překážky, a především bez předchozího ověření, zda již byla tato roční účetní závěrka předložena soudu pověřenému vedením obchodního rejstříku, do jehož působnosti spadá sídlo hlavní provozovny, a

— bez předchozí individuální výzvy zaslané společnosti nebo orgánům oprávněným k jejímu zastupování, aby splnily povinnost zveřejnění?“

K přípustnosti žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

- 26 Zprvée rakouská vláda namítá nepřipustnost žádosti o předběžnou otázku a tvrdí, že předkládající soud vyličil vnitrostátní právní úpravu použitelnou na spor v původním řízení nepřesně, takže se jeví málo pravděpodobné, že by Soudní dvůr mohl na položené otázky podat užitečnou, a nikoli čistě hypotetickou odpověď.
- 27 Podle uvedené vlády dále z uvedené žádosti a především z dotazů ohledně zásady efektivity vyplývá, že Soudní dvůr má vyložit vnitrostátní právo. Přitom pouze soudům členských států přísluší určit, zda relevantní vnitrostátní právní úprava konkrétně naplňuje požadavky z hlediska rovnocennosti a efektivity.
- 28 V tomto ohledu je třeba připomenout, že se postup podle článku 267 SFEU podle ustálené judikatury zakládá na jasné dělbě činností mezi vnitrostátními soudy a Soudním dvorem, přičemž Soudní dvůr je oprávněn rozhodovat pouze o výkladu nebo platnosti unijních aktů uvedených v tomto článku. V tomto rámci nepřísluší Soudnímu dvoru posuzovat výklad vnitrostátních ustanovení ani rozhodovat, zda je jejich výklad provedený vnitrostátním soudem správný (viz zejména rozsudky ze dne 18. ledna 2007, Auroux a další, C-220/05, Sb. rozh. s. I-385, bod 25; ze dne 7. října 2010, dos Santos Palhota a další, C-515/08, Sb. rozh. s. I-9133, bod 18, jakož i ze dne 21. října 2010, Idryma Typou, C-81/09, Sb. rozh. s. I-10161, point 35).
- 29 Z toho vyplývá, že Soudnímu dvoru přísluší, aby vzal v úvahu takový skutkový a legislativní kontext, do něhož jsou předběžné otázky zasazeny, jaký vyplývá z předkládacího rozhodnutí (rozsudky ze dne 29. dubna 2004, Orfanopoulos a Oliveri, C-482/01 a C-493/01, Recueil, s. I-5257, bod 42, jakož i rozsudek ze dne 23. dubna 2009, Angelidaki a další, C-378/07 až C-380/07, Sb. rozh. s. I-3071, bod 48). Je tudíž třeba vycházet z výkladu rakouské právní úpravy, jaký vyplývá ze žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce a tvoří premisu otázky položené Soudnímu dvoru.
- 30 K tvrzení, že Soudní dvůr má podat výklad vnitrostátního práva, stačí konstatovat, že ze samého znění předběžné otázky vyplývá, že tato otázka požaduje výklad ustanovení a zásad unijního práva.
- 31 Zadruhé vláda Spojeného království podotýká, aniž výslovně vznáší námitku nepřipustnosti, že některé části předběžné otázky nejsou pro vyřešení sporu v původním řízení relevantní buď proto, že odkazují na směrnice, které se na okolnost projednávané věci nepoužijí, anebo proto, že se týkají situací, které ve věci v původním řízení nenastaly.
- 32 Uvedená vláda na jedné straně zejména tvrdí, že první a sedmá směrnice nejsou na okolnosti věci v původním řízení použitelné, kdežto jedenáctá směrnice, kterou předkládající soud nezmiňuje, použitelná je.
- 33 Na druhé straně ustanovení rakouských právních předpisů stanoví jak možnost uložit penále současně společnosti i jejím zastupujícím orgánům, tak uložit nové penále po každém uplynutí dvouměsíčního období v případě trvajících nesplnění by neměl Soudní dvůr zohlednit, jelikož se z hlediska okolností věci v původním řízení neuplatní.
- 34 Vláda Spojeného království rovněž vyjadřuje pochybnosti stran možnosti retroaktivně použít vnitrostátní právní předpisy platné od 1. ledna 2011 na nesplnění povinnosti předložit účetní závěrky za účetní období ukončená k 31. prosinci 2008 a k 31. prosinci 2009.

- 35 Pokud jde o relevanci dovolávaných ustanovení, z ustálené judikatury vyplývá, že okolnost, že předkládající soud formuloval předběžnou otázku tak, že odkázal na určitá ustanovení unijního práva, nebrání tomu, aby Soudní dvůr tomuto soudu poskytl veškeré prvky výkladu, které mohou být pro rozsouzení věci, jež mu byla předložena, užitečné, ať již na ně posledně uvedený v položených otázkách odkázal, či nikoli (viz zejména rozsudky ze dne 21. února 2006, Ritter-Coulais, C-152/03, Sb. rozh. s. I-1711, bod 29; ze dne 10. února 2011, Vicoplus a další, C-307/09 až C-309/09, Sb. rozh. s. I-453, bod 22, jakož i rozsudek ze dne 22. března 2012, Nilas a další, C-248/11, bod 31). V tomto ohledu přísluší Soudnímu dvoru, aby ze všech poznatků předložených vnitrostátním soudem, zejména z odůvodnění předkládacího rozhodnutí, vytěžil ty prvky unijního práva, které je s přihlédnutím k předmětu sporu třeba vyložit (viz rozsudek ze dne 27. října 2009, ČEZ, C-115/08, Sb. rozh. s. I-10265, bod 81, a výše uvedený rozsudek Idryma Typou, bod 31).
- 36 První tvrzení vlády Spojeného království tedy nemůže mít vliv na přípustnost žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce.
- 37 Pokud jde o hypotetické situace, je třeba uvést, že prvky vnitrostátní právní úpravy popsané v bodě 33 tohoto rozsudku byly uvedeny předkládajícím soudem zejména za účelem ověření jejich souladu se zásadou *ne bis in idem*.
- 38 Uvedená zásada přitom stanoví, že nikdo nesmí být stíhán nebo potrestán v trestním řízení za čin, za který již byl v Unii osvobozen nebo odsouzen konečným trestním rozsudkem podle zákona.
- 39 Jak přitom vyplývá ze skutečností shrnutých v bodech 18 až 21 tohoto rozsudku a na jednání potvrzených společností Texdata a rakouskou vládou, této společnosti byla uložena platba dvou penále, která se vztahovala ke dvěma odlišným účetním obdobím, a sice k rokům 2008 a 2009. Vzhledem k tomu, že společnost Texdata splnila svou povinnost zveřejnění krátce po přijetí napadených usnesení, za tato období nedošlo ke znásobení sankcí.
- 40 Za těchto okolností je třeba konstatovat, že otázka položená pod písm. d) týkající se výkladu zásady *ne bis in idem* je nepřipustná.
- 41 Pokud jde konečně o údajné retroaktivního použití dotčené vnitrostátní právní úpravy, Soudní dvůr již rozhodl, že určení vnitrostátní právní úpravy, která je použitelná *ratione temporis*, je otázkou výkladu vnitrostátního práva, která tudíž nespadá do pravomoci Soudního dvora, který rozhoduje o žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce (rozsudek ze dne 21. října 2010, Padawan, C-467/08, Sb. rozh. s. I-10055, bod 24).
- 42 Z předchozího vyplývá, že projednávaná žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je přípustná, s výjimkou otázky položené pod písm. d), která se týká výkladu zásady *ne bis in idem*.

K předběžné otázce

K použitelným ustanovením

- 43 K poskytnutí užitečné odpovědi předkládajícímu soudu a s přihlédnutím k judikatuře připomenuté v bodě 35 tohoto rozsudku je úvodem třeba určit, zda se ustanovení směrnice, o jejichž výklad předkládající soud žádá, použijí v takové situaci, jako je situace dotčená v původním řízení, v níž rakouská pobočka zahraniční kapitálové společnosti se sídlem v Německu nesplnila povinnost zveřejnit své roční účetní závěrky po skončení účetních období 2008 a 2009.

- 44 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že taková situace je specificky upravena v jedenácté směrnici, konkrétně v jejím článku 1, jenž v podstatě stanoví, že listiny týkající se takové pobočky, jako je pobočka dotčená v původním řízení, jsou zveřejňovány podle práva členského státu, ve kterém se nachází pobočka, a v jejím článku 12, podle něhož členské státy stanoví přiměřené sankce pro případ, že nedojde ke zveřejnění zejména podle článku 1 této směrnice.
- 45 S přihlédnutím ke zvláštní povaze uvedených ustanovení ve vztahu k okolnostem sporu v původním řízení je třeba mít za to, že se tento spor řídí týmiž ustanoveními, s výjimkou ustanovení směrnice 2009/101, jakož i čtvrté a sedmé směrnice, která sice rovněž stanoví povinnosti zveřejnění, ale netýkají se konkrétně takové situace, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení.
- 46 Z předchozího vyplývá, že předběžná otázka musí být chápána tak, že v podstatě směřuje ke zjištění, zda unijní právo, a především články 49 a 54 SFEU, zásady účinné soudní ochrany a respektování práva na obhajobu, jakož i článek 12 jedenácté směrnice musí být vykládány v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je úprava dotčená v původním řízení, podle níž se při překročení devítiměsíční lhůty stanovené ke zveřejnění účetních dokumentů okamžitě uloží minimální pokuta ve výši 700 eur kapitálové společnosti, jejíž pobočka se nachází v dotčeném členském státě, aniž je jí zaslána předchozí výzva a poskytnuta možnost se k vytkanému nesplnění vyjádřit.
- 47 Jelikož účelem vnitrostátní právní úpravy, o kterou se jedná ve věci v původním řízení, je uložit sankce za nesplnění povinnosti poboček zahraničních kapitálových společností zveřejnit roční účetní závěrky, tedy povinnosti, která je harmonizována na základě jedenácté směrnice, je zaprvé třeba odpovědět na otázku položenou pod písm. e), která se týká výkladu uvedené směrnice. Zadruhé je nutno přezkoumat otázku položenou pod písm. a), zda uvedená právní úprava představuje omezení svobody usazování, jak je upravena v článcích 49 a 54 SFEU. Zatřetí je třeba se zabývat otázkou položenou pod písm. b) a c) ohledně použitelnosti a případného porušení zásad účinné soudní ochrany a respektování práva na obhajobu.
- K jedenácté směrnici*
- 48 Zveřejňování poboček vytvořených v členském státě společnostmi řídicími se právem jiného členského státu ukládá článek 1 jedenácté směrnice. Tato povinnost je do rakouského práva provedena ustanoveními § 277 odst. 1 a § 280a UGB.
- 49 Článek 12 jedenácté směrnice členské státy pověřuje přijetím přiměřených sankcí v případě, že nedojde ke zveřejnění účetních dokumentů. Uvedená směrnice však neobsahuje podrobnější pravidla pro stanovení uvedených vnitrostátních sankcí, zejména nestanoví žádné explicitní kritérium pro posouzení přiměřenosti takových sankcí.
- 50 Za těchto okolností je užitečné připomenout, že členské státy, i když si zachovávají výběr sankcí, musí zejména dbát na to, aby za porušení unijního práva byly ukládány sankce, které mají účinný, přiměřený a odrazující charakter (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. května 2005, Berlusconi a další, C-387/02, C-391/02 a C-403/02, Sb. rozh. s. I-3565, bod 65).
- 51 Soudní dvůr zejména rozhodl, že sankce musejí být přiměřené závažnosti porušení, které postihují, zejména zajištěním skutečně odrazujícího účinku, přičemž musejí respektovat obecnou zásadu proporcionality (obdobně viz rozsudek ze dne 25. dubna 2013, Asociația Accept, C-81/12, bod 63 a citovaná judikatura).
- 52 V tomto ohledu tak opatření stanovená vnitrostátní právní úpravou nesmějí překračovat meze toho, co je vhodné a nezbytné k dosažení legitimních cílů sledovaných touto právní úpravou, přičemž se rozumí, že pokud se nabízí volba mezi několika vhodnými opatřeními, je třeba zvolit opatření nejméně

omezující a že způsobené nepříznivé následky nesmějí být nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 9. března 2010, *ERG* a další, C-379/08 a C-380/08, Sb. rozh. s. I-2007, bod 86, jakož i ze dne 9. února 2012, *Urbán*, C-210/10, bod 24).

- 53 V projednávané věci je nutno uvést, že – jak vyplývá z čl. 50 odst. 2 písm. g) SFEU, jenž sloužil jako základ pro přijetí směrnic o právu společností, tak ze čtvrtého bodu odůvodnění jedenácté směrnice – cílem zveřejňování společností je ochrana zájmů společníků i třetích osob.
- 54 Soudní dvůr měl již příležitost rozhodnout, že základní zásadu představuje skutečnost, že roční účetní závěrky musí podávat věrný obraz o finanční situaci a výsledcích dotčené společnosti (viz rozsudky ze dne 27. června 1996, *Tomberger*, C-234/94, Recueil, s. I-3133, bod 17, opravený usnesením ze dne 10. července 1997; ze dne 7. ledna 2003, *BIAO*, C-306/99, Recueil, s. I-1, bod 72, jakož i výše uvedený rozsudek *Berlusconi* a další, bod 54). Cílem jejich zveřejnění je především informovat třetí osoby, které neznají nebo nemohou dostatečně znát účetní a finanční situaci uvedené společnosti (rozsudek ze dne 4. prosince 1997, *Daihatsu Deutschland*, C-97/96, Sb. rozh. s. I-6843, bod 22).
- 55 Je věcí předkládajícího soudu, aby určil, zda podle režimu sankcí stanoveného v § 283UGB, ve znění BBG, je porušení povinnosti zveřejnění účetních dokumentů sankcionováno za hmotněprávních a procesněprávních podmínek, které sankci propůjčují účinnou, přiměřenou a odrazující povahu. Soudní dvůr však může vnitrostátnímu soudu poskytnout všechny relevantní prvky výkladu unijního práva, které mohou být užitečné pro jeho rozhodnutí (výše uvedený rozsudek *Asociația Accept*, bod 43 a citovaná judikatura).
- 56 V projednávané věci ze spisu, jež má Soudní dvůr k dispozici, vyplývá, že dotčená právní úprava v části, která je relevantní ve věci v původním řízení, stanoví, že v případě nesplnění povinnosti zveřejnění účetních dokumentů nejpozději do devíti měsíců po rozvahovém dni, je soud pověřený vedením obchodního rejstříku povinen dotčené společnosti uložit minimální penále ve výši 700 eur formou usnesení a bez předchozí výzvy či možnosti vyslechnutí. Dotčená společnost má čtrnáctidenní lhůtu k podání odůvodněného opravného prostředku proti usnesení, což činí toto usnesení nepoužitelným a zahajuje se řádné řízení. Pokud opravný prostředek není opodstatněný, může být rozhodnutím uloženo penále od 700 eur do 3 600 eur.
- 57 Zprvce, pokud jde o minimální částku penále, tj. 700 eur, uloženou automaticky v případě, že ke zveřejnění nedojde ve stanovené lhůtě, je třeba uvést, že podle Komise tato částka odpovídá průměrným částkám stanoveným členskými státy za porušení povinnosti zveřejnění. Jak správně tvrdí tento orgán, je třeba, aby sankce byla v rovnováze s finančními zájmy a riziky, kterým mohou být obchodní partneři a zúčastněné osoby vystaveni, pokud není zveřejněna skutečná finanční situace společnosti. Za těchto podmínek je věcí předkládajícího soudu, aby posoudil, zda uložená částka není ve vztahu k legitimnímu sledovanému cíli příliš vysoká.
- 58 Pokud jde o nemožnost vnitrostátních soudů pověřených uložením uvedeného penále odchýlit se od minimální částky tohoto penále s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem dané věci, stačí, že dotčená společnost podá odůvodněný opravný prostředek proti penále, které jí bylo uloženo, aby bylo zahájeno řádné řízení, které příslušnému soudu umožní zohlednit konkrétní okolnosti dané věci.
- 59 Zadruhé, pokud jde o devítiměsíční lhůtu od rozvahového dne, v níž musí dojít ke zveřejnění, tato lhůta se jeví dostatečně dlouhá, aby společností umožnila splnit povinnost zveřejnění, aniž by byla zpochybněna přiměřenost režimu sankcí dotčeného v původním řízení. Jak uvedl generální advokát v bodě 50 svého stanoviska, ještě delší lhůta by totiž mohla ohrozit ochranu třetích osob, protože by neměly přístup k co nejaktuálnějším informacím, které by jim umožnily se seznámit se skutečnou situací dané společnosti.

- 60 Zatřetí, ve vztahu k hodnocení, zda je možné uložit méně omezující opatření, se může ukázat jako relevantní skutečnost, že podle vysvětlení rakouské vlády, která poskytla na jednání, se dříve platný režim projevil jako málo účinný, jelikož méně než polovina společností, které měly povinnost zveřejňování, plnila tuto povinnost v předepsané lhůtě. Podle této vlády byla tudíž Rakouská republika nucena změnit režim sankcí, který byl v platnosti před rokem 2011, aby zaručila účinnější dodržování povinnosti zveřejňování. Je však věcí předkládajícího soudu, aby ověřil, zda je režim sankcí dotčený v původním řízení dostatečně odrazující, aby zaručil účinné dodržování povinnosti zveřejňování.
- 61 S přihlédnutím k předchozím úvahám a s výhradou ověření, která provede předkládající soud, je třeba dospět k závěru, že článek 12 jedenácté směrnice nebrání takovému režimu sankcí, jako je režim, dotčený v původním řízení.

Ke svobodě usazování

- 62 Pokud jde o svobodu usazování, podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda články 49 a 54 SFEU musí být vykládány v tom smyslu, že brání takovému režimu sankcí, jako je režim stanovený v § 283 UGB, ve znění BBG, zejména z důvodu, že stanoví sankce za nesplnění povinnosti zveřejnění i vůči společnostem řídicím se právem jiného členského státu než Rakouské republiky, jejichž pobočka se nachází v Rakouské republice, ačkoli jejich roční účetní závěrky již byly zveřejněny a lze do nich nahlédnout v rejstříku v místě, kde uvedené společnosti mají hlavní sídlo.
- 63 V tomto ohledu je třeba připomenout, že článek 49 SFEU ukládá povinnost zrušit překážky svobody usazování. Podle článku 54 SFEU se na společnosti založené podle právních předpisů některého členského státu, jež mají své sídlo, ústřední správu nebo hlavní provozovnu uvnitř Unie, pro účely použití ustanovení Smlouvy o svobodě usazování nahlíží jako na fyzické osoby, jež jsou příslušníky členských států. Pro tyto společnosti tato svoboda zahrnuje právo vykonávat jejich činnosti v dalších členských státech prostřednictvím dceřině společnosti, pobočky nebo zastoupení (viz rozsudky ze dne 25. února 2010, X Holding, C-337/08, Sb. rozh. s. I-1215, bod 17, a ze dne 25. dubna 2013, Komise v. Španělsko, C-64/11, bod 23).
- 64 Podle ustálené judikatury musí být za omezení svobody usazování ve smyslu článku 49 SFEU považována opatření, která výkon této svobody zakazují, tvoří překážku tomuto výkonu nebo činí výkon této svobody méně atraktivním (viz zejména výše uvedený rozsudek Idryma Typou, bod 54; rozsudek ze dne 29. listopadu 2011, National Grid Indus, C-371/10, Sb. rozh. s. I-12273, bod 36, a výše uvedený rozsudek Komise v. Španělsko, bod 26).
- 65 Povinnost zveřejnění poboček vytvořených v Rakousku společnostmi, které se řídí právem jiného členského státu, je zakotvena v § 280a UGB, jenž představuje provedení článku 1 jedenácté směrnice do vnitrostátního práva a jehož slučitelnost s touto směrnicí nebyla zpochybněna.
- 66 Naproti tomu ve věci v původním řízení jde o režim sankcí použitelný v případě nesplnění povinnosti zveřejnění podle § 283 UGB, ve znění BBG. Jak vyplývá z bodu 15 tohoto rozsudku, ustanovení uvedeného § 283 stanoví, že se uloží penále ve výši 700 eur formou usnesení a bez předchozího řízení, pokud po uplynutí lhůty ke zveřejnění nejsou účetní dokumenty předloženy soudu pověřenému vedením obchodního rejstříku a není-li uplatněna žádná nepředvídatelná nebo neodvratitelná událost. Penále musí být opakovaně uloženo každé dva měsíce až do okamžiku, kdy bude povinnost zveřejnění splněna. Společnost nebo dotčený orgán má lhůtu 14 dní k podání opravného prostředku proti každému usnesení o uložení penále. Tímto opravným prostředkem se odkládá výkon uloženého penále a zahajuje řádné řízení.
- 67 V tomto ohledu je třeba uvést, že na jedné straně se režim sankcí dotčený v původním řízení použije nerozdílně na společnosti se sídlem v Rakousku a na společnosti se sídlem v jiných členských státech, které zřídily v Rakousku své pobočky. Tento režim tedy není takové povahy, aby společnosti usazené

v jiných členských státech než v Rakouské republice, jejichž pobočka se nachází v posledně zmíněném členském státě, uvedl do nepříznivé skutkové či právní situace ve vztahu k situaci společností usazených v Rakousku.

- 68 Na druhé straně Komise správně podotýká, že se neuloží žádná sankce, pokud dotčená společnost svou zákonnou povinnost zveřejnění, jež vyplývá z unijního práva a uplatňuje se ve všech členských státech, splní. Případné sankce tudíž nemohou zakázat, bránit nebo odradit společnost řídící se právem jednoho členského státu, aby se prostřednictvím pobočky usadila na území jiného členského státu.
- 69 Z toho vyplývá, že na takový režim sankcí, jako je režim stanovený v § 283 UGB, ve znění BBG, nelze nahlížet tak, že představuje omezení svobody usazování. V důsledku toho články 49 a 54 SFEU takovému režimu nebrání.

K zásadě účinné soudní ochrany a respektování práva na obhajobu

- 70 Podstatou otázek předkládajícího soudu položených pod písm. b) a c) je, zda obecná zásada účinné soudní ochrany a zásada respektování práva na obhajobu, jak jsou zakotveny v článku 47 Listiny, jakož i v čl. 6 odst. 2 EÚLP, musí být vykládány v tom smyslu, že brání takovému režimu sankcí použitelnému v případě nesplnění povinnosti zveřejnění účetních dokumentů, jako je režim stanovený v § 283 UGB, ve znění BBG.
- 71 Podle čl. 51 odst. 1 Listiny jsou ustanovení této Listiny určena členskými státem, pouze pokud uplatňují unijní právo.
- 72 V tomto ohledu z ustálené judikatury Soudního dvora v podstatě vyplývá, že základní práva zaručená v právním řádu Unie se uplatní ve všech situacích, které se řídí unijním právem, avšak nikoli mimo tyto situace. V tomto rámci již Soudní dvůr připomněl, že vnitrostátní právní úpravu, která nespadá do rámce unijního práva, nemůže posoudit z hlediska Listiny. Naproti tomu, spadá-li taková vnitrostátní právní úprava do působnosti tohoto práva, Soudní dvůr rozhodující o předběžné otázce je povinen poskytnout všechny prvky výkladu nezbytné k tomu, aby vnitrostátní soud posoudil soulad této právní úpravy se základními právy, jejichž dodržování Soudní dvůr zajišťuje (viz zejména rozsudek ze dne 26. února 2013, Åkerberg Fransson, C-617/10, bod 19 a citovaná judikatura).
- 73 Soudní dvůr měl rovněž příležitost upřesnit, že základní práva zaručená Listinou, vykládaná s přihlédnutím k této judikatuře a k vysvětlením k článku 51 Listiny, musí být respektována v případě, kdy vnitrostátní právní úprava spadá do působnosti unijního práva. Jinými slovy použitelnost unijního práva s sebou nese použitelnost základních práv zaručených Listinou (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Åkerberg Fransson, body 20 a 21).
- 74 V projednávané věci se spor v původním řízení týká sankce uložené z důvodu nedodržení povinnosti zveřejnění, jak ji stanoví jedenáctá směrnice. Jak vyplývá z bodu 49 tohoto rozsudku, unijní zákonodárce ponechal podle článku 12 jedenácté směrnice na členských státech přijetí vhodných sankcí, tj. sankcí účinných, přiměřených a odrazujících, aby bylo zajištěno splnění povinnosti zveřejnění. V rakouském právu jsou tyto sankce upraveny v § 283 UGB, ve znění BBG.
- 75 Z toho vyplývá, že rakouská právní úprava dotčená v původním řízení představuje provedení unijního práva ve smyslu čl. 51 odst. 1 Listiny.
- 76 Na okolnosti sporu v původním řízení se tudíž použijí ustanovení Listiny.
- 77 Pokud jde o zásadu účinné soudní ochrany, čl. 47 první pododstavec Listiny stanoví, že každý, jehož práva a svobody zaručené právem Unie byly porušeny, má za podmínek stanovených uvedeným článkem právo na účinné prostředky nápravy před soudem.

- 78 K zaručení dodržování tohoto základního práva v rámci Unie ukládá čl. 19 odst. 1 druhý pododstavec SEU členským státům povinnost stanovit prostředky nezbytné k zajištění účinné právní ochrany v oblastech pokrytých právem Unie.
- 79 Stran dodržování práva na obhajobu Soudní dvůr rozhodl, že tato práva musí být dodržována v jakémkoli řízení, které může vést k uložení sankcí, zejména pokut nebo penále (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 2. října 2003, Thyssen Stahl v. Komise, C-194/99 P, Sb. rozh. s. I-10821, bod 30, a ze dne 8. února 2007, Groupe Danone v. Komise, C-3/06 P, Sb. rozh. s. I-1331, bod 68).
- 80 Pokud jde zaprvé o otázku, zda čtrnáctidenní lhůta pro napadení sankce za nesplnění povinnosti zveřejnění ve stanovené lhůtě je v souladu se zásadou účinné soudní ochrany, je třeba připomenout, že poskytnutá lhůta musí být z věcného hlediska dostatečná k přípravě a podání účinného opravného prostředku (rozsudek ze dne 28. července 2011, Samba Diouf, C-69/10, Sb. rozh. s. I-7151, bod 66).
- 81 S přihlédnutím ke skutečnosti, že povinnost zveřejnění se v zásadě uplatní na všechny takové pobočky, jako je pobočka v původním řízení, že je obvyklá a zúčastněným stranám obecně známá, že rakouské právo stanoví devítiměsíční lhůtu od rozvahového dne pro toto zveřejnění a je možné tuto lhůtu pozastavit v případě, že nepředvídatelná a neodvratitelná událost zabránila včasnému splnění tohoto zveřejnění, čtrnáctidenní lhůta se v zásadě nejeví z věcného hlediska nedostatečná k přípravě a podání účinného opravného prostředku.
- 82 Pokud jde zadruhé o pochybnosti týkající se zákonného domněnky odpovědnosti, která vede k přenesení důkazního břemene na společnost, je třeba připomenout, že jak vyplývá z bodu 58 tohoto rozsudku, k zahájení řádného řízení, které příslušnému soudu umožní zohlednit konkrétní okolnosti dané věci, stačí, že dotčená společnost podá odůvodněný opravný prostředek proti penále, které jí bylo uloženo.
- 83 Pokud jde zatřetí o neexistenci výzvy a možnosti být vyslechnut, je třeba připomenout, že respektování práva na obhajobu v každém řízení vedeném vůči osobě, které může vést k aktu nepříznivě zasahujícímu do jejího právního postavení, je základní zásadou unijního práva, která musí být zajištěna, i když neexistuje žádná právní úprava týkající se řízení. Tato zásada vyžaduje, aby osoby, kterým jsou určena rozhodnutí, která významně ovlivňují jejich zájmy, mohly užitečně vyjádřit své stanovisko ke skutečnostem, které jsou jim vytýkány, pro odůvodnění sporného rozhodnutí (rozsudek ze dne 15. června 2006, Dokter a další, C-28/05, Sb. rozh. s. I-5431, bod 74 a citovaná judikatura).
- 84 Z ustálené judikatury nicméně vyplývá, že základní práva nejsou absolutními výsadami, avšak mohou být předmětem omezení za podmínky, že tato omezení skutečně odpovídají cílům obecného zájmu sledovaným dotčeným opatřením a nejsou vzhledem ke sledovanému cíli nepřiměřeným a neúnosným zásahem, jímž je ohrožena samotná podstata takto zaručených práv (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Dokter a další, bod 75, jakož i rozsudek ze dne 18. března 2010, Alassini a další, C-317/08 až C-320/08, Sb. rozh. s. I-2213, bod 63 a citovaná judikatura).
- 85 S přihlédnutím k povaze dotčeného porušení povinností se za takových okolností, jako jsou okolnosti věci v původním řízení, jeví, že uplatnění původní sankce 700 eur bez předchozí výzvy a bez možnosti být před uložení sankce vyslechnut se nezdá být takové, že by mělo vliv na zásadní obsah dotčeného základního práva, jelikož podáním odůvodněného opravného prostředku proti rozhodnutí o uložení penále se toto rozhodnutí stane okamžitě nepoužitelným a zahajuje se řádné řízení, v jehož rámci může být právo být vyslechnut dodrženo.
- 86 Stejně tak se jeví, že tento postup účinně odpovídá obecnému cíli uznanému Unií, jelikož – jak vyplývá z vyjádření rakouské vlády – režim sankcí stanovený v § 283 UGB, ve znění BBG, má zajistit co nejrychlejší a nejúčinnější dodržování povinnosti zveřejňování v obecném zájmu na zajištění lepší ochrany třetích osob a společníků. Kromě toho nic nenasvědčuje tomu, že by tento postup byl nepřiměřený ve vztahu k sledovanému cíli.

- 87 Začtvrté, pokud jde o další procesní prvky, zejména o povinnost odůvodnit návrh na zahájení řízení, zákaz předkládání nových důkazů ve stadiu odvolání, jakož i neexistenci záruky nařízení jednání, Soudní dvůr nemá k dispozici žádné poznatky, které by vyvolávaly pochybnosti o slučitelnosti režimu sankcí, který je předmětem věci v původním řízení, se zásadami účinné soudní ochrany a respektování práva na obhajobu.
- 88 V důsledku toho je nutné shledat, že režim sankcí, který je předmětem věci v původním řízení, dodržuje zásady účinné soudní ochrany a respektování práva na obhajobu.
- 89 S přihlédnutím k předchozím úvahám a s výhradou ověření, která musí provést předkládající soud, je na položenou otázku třeba odpovědět, že články 49 a 54 SFEU, zásady účinné soudní ochrany a respektování práva na obhajobu, jakož i článek 12 jedenácté směrnice musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je úprava dotčená v původním řízení, podle níž v případě překročení devítiměsíční lhůty stanovené ke zveřejnění účetních dokumentů je okamžitě uložena minimální pokuta ve výši 700 eur kapitálové společnosti, jejíž pobočka se nachází v daném členském státě, a to aniž je jí zaslána předchozí výzva a poskytnuta možnost se k vytýkanému nesplnění povinnosti vyjádřit.

K nákladům řízení

- 90 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení vzhledem ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

S výhradou ověření, která musí provést předkládající soud, se články 49 a 54 SFEU, zásady účinné soudní ochrany a respektování práva na obhajobu, jakož i článek 12 jedenácté směrnice Rady 89/666/EHS ze dne 21. prosince 1989 o zveřejňování poboček vytvořených v členském státě některými formami společností řídicích se právem jiného členského státu, musí vykládat v tom smyslu, že nebrání takové vnitrostátní právní úpravě jako je úprava dotčená v původním řízení, podle níž je v případě překročení devítiměsíční lhůty stanovené ke zveřejnění účetních dokumentů okamžitě uložena minimální pokuta ve výši 700 eur kapitálové společnosti, jejíž pobočka se nachází v daném členském státě, a to aniž je jí zaslána předchozí výzva a poskytnuta možnost se k vytýkanému nesplnění povinnosti vyjádřit.

Podpisy.